

ON QUEDA LA CURA ALS NOSTRES GRUPS?

No puc complir els compromisos de l'assemblea i deixo el grup. Hauré de deixar la *coope* perquè a casa s'han complicat les coses. Estic molt cansada i no arribo a tot. No sé què li passa a la Maria, fa mala cara. Aquella noia tant maca que venia sempre, de cop ha desaparegut. Acabarem aviat l'assemblea oi?... Són segur frases que hem sentit en una assemblea, en un correu o mentre fem torn per muntar les cistelles.

Ens hem preguntat com a grup, què està passant? Sabem quines dificultats i alegries tenen les persones amb qui compartim tantes hores al local? Sovint darrera d'aquestes frases s'hi amaguen moments de vulnerabilitat, ritmes vitals diversos i situacions amb tasques de cura. És el que anomenem la vida privada de les persones; realitats invisibles perquè quasi mai se'n parla en la vida pública de les persones. Però, hauria de ser un tema a tractar en col·lectiu?

RITMES: Cada persona passa per diferents moments vitals al llarg de la seva vida. Això porta a que un grup sigui una suma de moments vitals molt diversos. Cadascuna té unes necessitats i uns ritmes concrets. Però, els grups són compatibles amb tota aquesta diversitat? O només amb algun d'ells? En definitiva, com podem fer perquè els grups siguin espais inclusius i que totes les persones hi trobin el seu lloc?

TASQUES DE CURA: Cada persona té una realitat única que està marcada pels vincles que té amb altres persones. Sovint aquestes altres persones no estan presents al grup –filles, fills, pares, mares, parelles, amants, amigues, amics, germanes, germans, avis i àvies... Ara bé, aquestes persones no presents afecten directament en com cadascuna de nosaltres està dins la cooperativa. Les persones som icebergs, si ens oblidem de mirar per sota estem oblidant totes les tasques de cura que pot ser que algú proper de la cooperativa tingui sense que ho sapiguem. Si mirem per sota, ens adonarem que algunes reparticions de torns, els horaris i la periodicitat d'assemblees o la divisió de tasques potser no és tan equitativa com pensàvem! Ara bé, si no en parlem és impossible saber-ho.

VULNERABILITAT: Per l'altre banda, totes i tots som vulnerables en un moment o altre de la nostra vida; necessitem que ens reconfortin, que ens abracin, simplement que ens reconeguin amb la mirada i tenir suport de les persones que ens envolten. A vegades en els grups oblidem aquesta part en pro de l'objectiu que ens ha ajuntat. És una realitat que els grups que es cuiden són més forts i transformadors.

Algunes de les Reperes Motivades feia temps que creiem que aquest era un tema invisible als nostres col·lectius i que era necessari portar-lo a debat. Per això, l'any passat vam organitzar, a la trobada de la Repera a Santa Coloma de Queralt, el taller: "On queda la cura als nostres grups?" El taller començava amb una primera pregunta clau per poder-nos entendre i continuar construint: Què és la cura?

Espai agradable, atenció, benestar, respecte, interès per l'altre, més suport, tenir en compte l'altre, necessitats, reconeixement, empatia, atenció, altruisme, compartir per conèixer-se, nodrir, fer créixer, conrear, reproducció, manteniment, prevenció mal rotllos, parlar-ne, aprendre a escoltar, visibilitzar el que és invisible, valorar el que és invisible, confiança, descansar, col·laboració.

A través del debat de les diverses realitats, vam acabar construint les següents preguntes que ens poden servir de pauta per obrir aquest espai al nostre col·lectiu. Esperem continuar construint-ne moltes més col·lectivament i que us inspirin per portar aquests debats als vostres grups.

1_Quines tasques estan més valorades?

2_Com podem mesurar l'aportació de les persones incloent les cures?

3_Sou conscient del què està passant al grup, teniu en compte la diversitat? Esteu obertes a construir propostes que s'ajustin a cada realitat concreta?

4_Teniu mesures extraordinàries per afrontar col·lectivament casos com ara baixes de maternitat, accidents, malalties de familiars, moments personals difícils?

5_Debateu sobre els motius de les baixes/excedències?

6_Com reaccioneu als imprevistos (per ex. arribar tard a l'assemblea, avisar a última hora que no pots venir al torn, enviar un correu electrònic dient que te n'has adonat que no pots fer una tasca que t'havies compromès a fer)?

7_Quines veus estan més reconegudes dins l'assemblea? Com són? I les que menys?

8_Teniu assemblees emocionals, ajuda puntual de facilitadors, previsió de resoldre els conflictes que van apareixent de forma natural als grups?

9_Teniu espais agradables i/o espais informals d'oci que donen peu a parlar de temes subjectius i de la nostra vida?

10_Reconeixeu/Celebreu les coses que fan que funcioni el grup?

Parlar de la nostra vida privada és mostrar-nos vulnerables davant dels altres. I això no és fàcil, ens fa sentir insegures. És per això que us recomanem, per obrir aquests debats, grans dosis de respecte i fer-ho a poc a poc, tenint cura de les diferents reaccions que vagin apareixen.

Des de l'ecofeminisme ja fa molt temps que diem que es tracta de poder posar "la vida al centre" en tots els seus aspectes. També les formes en què ens relacionem i ens cuidem com a comunitat. És imprescindible si volem crear alternatives que posin "la vida al centre" en tota la seva amplitud que fem visible i li donem un espai a les cures. Allò que no es nombra no existeix. Allò que no visibilitzem està soterrat. Allò a que no li donem un espai col·lectiu queda relegat.

Us animeu a posar les cures al centre dels vostres grups?

Si volem canviar les nostres vides, comencem per despullar-les i fer-les visibles!

Laura Terradas i Joana Conill